

Hồi 2

Đồng Bệnh Tương Lân

Dù Lục Tiểu Phụng có mê lạc đi mất chính mình, ít ra chàng còn chưa mê lạc phương hướng.

Chàng tin chắc con đường này đi hướng chính tây, chạy quá ngọn núi nhỏ phía trước là có thể tìm được con suối có nước trong.

Hiện tại đã quá nửa đêm, trong núi sương mù dày đặc, chàng vẫn còn tự tin mình phán đoán rất chính xác. Nhưng lần này chàng đã lầm.

Phía trước đã không có núi nhỏ, cũng không có con suối nào, chỉ có một khu rừng già gai góc rậm rạp.

Đói vốn là một trong những thống khổ của con người, nhưng so với khát, đói đã trở thành một chuyện chịu đựng được quá dễ dàng.

Môi của chàng đã bị nứt ra, y phục tối tả, vết thương trên ngực đã bắt đầu làm mủ.

Chàng chạy trốn trong chốn hang sâu núi thẳm không có cả một con suối này đã được ba ngày trời rồi.

Hiện tại dù cho bạn bè có gặp chàng, cũng không ai nhận được ra đó là Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng phong lưu tiêu sái, lúc nào cũng làm cho các cô mê tít.

Trong rừng là một khoảng tối mịt mùng, trong bóng tối đầy tất cả các thứ các dạng nguy hiểm, chỉ một thứ không thôi đã đủ chết người, nếu ở trong rừng còn bị mê lạc đi mất phương hướng, đói khát cũng đủ chết người !

Chàng có thể ra khỏi khu rừng này không, chính chàng cũng không nắm chắc được.

Chàng đã mất đi tin tưởng vào khả năng phán đoán của mình.

Nhưng chàng chỉ còn biết đi về phía trước, đã không có con đường nào khác để đi, lại càng không thể đi lùi lại !

Lùi lại chỉ có nguy hiểm hơn thôi, đáng sợ hơn thôi.

Bởi vì Tây Môn Xuy Tuyết đang theo dõi phía sau chàng !

Tuy chàng không thấy, nhưng chàng có thể cảm thấy được ... cảm thấy được thanh kiếm giết người đó.

Chàng tùy thời tùy lúc đều cảm thấy vô duyên vô cố bị lạnh buốt cả sống lưng, chàng biết Tây Môn Xuy Tuyết đã rượt tới gần lắm.

Chạy trốn chính nó cũng là một thứ thống khổ.

Đói khát, mệt mỏi, sợ hãi, ưu lự ... như vô số ngọn roi đang không ngừng quật vào thân chàng.

Đấy cũng đã quá đủ làm cho tâm hồn và thể xác của chàng tan rã ra, huống gì chàng còn bị thụ thương.

Kiểm thương !

Mỗi lúc vết thương nổi cơn đau lên, chàng lại nhớ đến nhát kiếm nhanh không thể nào tưởng tượng được đó !

Tây Môn Xuy Tuyết trong tay "vô kiếm", rốt cuộc cũng đã rút kiếm ra !

Ta đã dùng thanh kiếm này đánh bại Diệp Cô Thành, khắp vòm trời này, còn ai xứng đáng cho ta dùng nó nữa ?

Lục Tiểu Phụng, chỉ có Lục Tiểu Phụng !

Vì người, ta sẽ dùng lại thanh kiếm này, hiện tại kiếm của ta đã được rút ra, không nhuộm máu người, nhất định nó sẽ không được vào lại vỏ !

Không ai có thể hình dung ra nhát kiếm đó sắc bén mau lẹ đến độ nào, không ai tưởng tượng ra được, không ai tránh khỏi được.

Như nếu giữa trời đất này còn có quỷ thần tiên phật, thì họ cũng vì nhát kiếm đó mà biến đổi đi cả sắc mặt.

Ánh kiếm lóe lên, máu tươi phún ra !

Không ai có thể đỡ hoặc né tránh nhát kiếm đó, ngay cả Lục Tiểu Phụng cũng không thể, nhưng chàng còn chưa chết !

Chưa chết đã là một kỳ tích !

Trên trời dưới đất, thoát được nhát kiếm bén ngót đó, chỉ sợ có mỗi một mình Lục Tiểu Phụng !

Bóng tối, bóng tối vô bến vô bờ.

Có bao nhiêu nguy hiểm đang núp trong bóng tối đây ?

Lục Tiểu Phụng ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ tới, nếu nghĩ thêm chút xíu nữa, chàng rất có thể sẽ ngã vật ra, thậm chí còn phát điên lên.

Chàng chạy vào trong khu rừng tối mịt này, cũng như dã thú đã lọt vào bẫy, đã hoàn toàn mất đi hẳn tự chủ.

Vẫn còn chưa có nước, chưa có đồ ăn.

Chàng bẻ một cành cây, lần mò từng bước từng bước một về phía trước, như một kẻ mù lòa.

Cành cây này, chính là cây gậy dò đường của chàng.

Một người đang còn sống sờ sờ ra đó, lại phải nhờ vào một khúc cây gỗ không có chút sinh mệnh, nghĩ đến đó Lục Tiểu Phụng bật cười lên.

Một tiếng cười thâm thê đầy khổ nhục, bi ai, thống khổ và châm chọc.

Cho đến bây giờ, chàng mới chân chính hiểu được cái thống khổ của một kẻ mù lòa, và cũng chân chính hiểu được cái vĩ đại của Hoa Mãn Lâu.

Một kẻ mù lòa còn sống được bình thản, khoái lạc như vậy, trong lòng y chứa chấp biết bao là tình thương ?

Phía trước có cây cổ thụ, một cây cổ thụ vừa lớn vừa cao.

Lục Tiểu Phụng ngừng lại bên cây cổ thụ, thở hổn hển một hồi, hiện tại không chừng là cơ hội duy nhất cho chàng thở.

Tây Môn Xuy Tuyết trước khi vào rừng chắc chắn cũng dừng lại suy nghĩ đôi chút. Nhưng y nhất định sẽ rượt theo vào.

Trên trời dưới đất, không còn thứ gì có thể cản trở được y, y đã quyết tâm muốn Lục Tiểu Phụng chết dưới lưỡi kiếm của mình !

Trong bóng tối, cơ hồ không nghe có tiếng động gì, nhưng sự yên lặng tuyệt đối đó lại là tiếng động đáng sợ nhất.

Hô hấp của Lục Tiểu Phụng cơ hồ như đã ngưng lại, đột nhiên chàng xuất thủ như điện xẹt, hai ngón tay kẹp lấy !

Không thấy gì cả, nhưng chàng đã xuất thủ.

Chàng xuất thủ rất ít khi trật ra ngoài.

Nếu đã đến lúc thật sự nguy hiểm, loài người cũng như dã thú, cũng có bản năng và giác quan thứ sáu.

Chàng kẹp vào con rắn.

Kẹp vào đuôi con rắn, vừa giựt vừa giã ra, sau đó đưa miệng vào chỗ bẫy tắc của nó.

Máu rắn vừa tanh vừa đắng, chạy qua cổ họng chàng, chạy xuống bụng.

Chàng bỗng phát giác ra hình như mình đã biến thành dã thú thật.

Nhưng chàng không hề ngừng lại, máu rần chảy xuống bụng, chàng lập tức cảm thấy sinh mệnh đang nhảy múa lên.

Chỉ cần cho chàng sinh mệnh, chỉ cần cho chàng sức sống, bất kể ra sao, chàng đều nhận lãnh hết thảy !

Chàng không muốn chết, không thể chết !

Nếu bây giờ chàng chết đi, chàng cũng phải hóa thành oan hồn lệ quỷ, trở về lại nhân gian, về rửa sạch nỗi nhục nhã oan khốc.

Bóng tối đã dần dần nhạt đi, biến thành một màu xám chết thật kỳ dị.

Đêm dài cũng đã qua, hiện tại đã đến lúc bình minh.

Nhưng trời sáng rồi thì sao ?

Dù bóng tối đã biến đi, cái chết còn đeo dính theo chàng !

Mặt đất có lá rụng, chàng nắm một nắm, chùi sạch máu trên tay, chính ngay lúc đó, chàng bỗng nghe có tiếng động.

Tiếng người.

Tiếng động không biết từ đâu vọng lại, phảng phất như có người đang rên rỉ thở dốc.

Lúc này nơi đây, làm gì lại có người ?

Nếu không phải đã bị bức bách không còn đường nào để đi, lại còn ai vào khu rừng này ? Đi vào con đường chết này !

Không lẽ là Tây Môn Xuy Tuyết ?

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy toàn thân lạnh cứng, chàng ngưng hơi thở lại nghe ngóng.

Tiếng rên rỉ thở dốc vọng lại nghe chừng như có như không, thanh âm đầy vẻ thống khổ.

Một thứ thống khổ đầy kinh sợ, một thứ thống khổ gần như tuyệt vọng.

Cái thứ thống khổ này không thể nào giả trang được.

Dù người này có thật là Tây Môn Xuy Tuyết hay không, hiện tại y đang chịu cái thống khổ chắc chắn là không kém gì Lục Tiểu Phụng.

Không lẽ y cũng bị một cú trí mệnh vào người ? Nếu không, tại sao ngay cả thứ kiếm khí giết người kia cũng đã tan biến đâu mất ?

Lục Tiểu Phụng quyết tâm đi tìm, bất kể là người này có phải là Tây Môn Xuy Tuyết hay không, chàng phải tìm cho ra được y.

Dĩ nhiên là chàng tìm ra.

Lá rụng ẩm ướt, bùn đất cũng ẩm ướt.

Một người đang nằm sóng sượt trong đám bùn đất lá rụng ẩm ướt, toàn thân đang vì đau đớn mà quằn quại lại.

Một người tóc đã bạc hai bên thái dương, suy lão, tiều tụy, mệt mỏi, bị thương và sợ hãi.

Lão thấy Lục Tiểu Phụng, phảng phất như muốn bò dậy, nhưng chỉ bất quá đổi lại một cơn đau đớn kịch liệt.

Trong tay lão có kiếm, hình dáng rất cổ nhả, chất lượng cực thuần, bất cứ ai cũng thấy ra, đó là một thanh kiếm báu.

Nhưng thanh kiếm ấy không đáng sợ, bởi vì người này không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng thở phào ra một hơi, lẩm bẩm:

- Không phải, không phải y.

Lão già nuốt nước miếng ừng ực, ánh mắt đang đầy vẻ sợ hãi bỗng lộ ra một tia hy vọng, lão thở dốc hỏi:

- Người . . . người là ai ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Tôi không phải là ai cả, chỉ bất quá là người qua đường.

Lão già hỏi:

- Người qua đường ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có phải ông đang kỳ quái, con đường này sao lại có kẻ qua đường ?

Lão già nhìn lên nhìn xuống nhắm chừng chàng một hồi, ánh mắt bỗng lộ vẻ giả hoạt như một con hồ ly, lão hỏi:

- Không lẽ người cũng đi cùng đường với ta ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Rất có thể.

Lão già bật cười lên.

Tiếng cười thê lương khổ ải, lão vừa bật cười lên, lập tức ho lên sù sụ.

Lục Tiểu Phụng phát hiện ra lão cũng đã bị thương, vết thương trên ngực thật trầm trọng.

Lão già bỗng hỏi tiếp:

- Lúc này người nghĩ ta là ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một người khác.

Lão già hỏi:

- Có phải là người đến giết người ?

Lục Tiểu Phụng cũng bật cười, chàng hỏi ngược lại:

- Lúc này ông nghĩ tôi là ai ? Có phải là người đến giết ông ?

Lão già muốn phủ nhận nhưng phủ nhận không được.

Hai người nhìn nhau chăm chú, ánh mắt và biểu tình, giống như hai con dã thú đang bị thương.

Không ai hiểu được biểu tình trên gương mặt của họ, cũng không ai hiểu được trong lòng họ đang nghĩ gì.

Không biết trải qua bao lâu, lão già bỗng thở ra một hơi dài nói:

- Người đi thôi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông muốn tôi đi ?

Lão già nói:

- Dù ta không để người đi, người cũng sẽ đi thôi.

Lão còn đang cười, nụ cười thật khổ ải:

- Tình cảnh của ta còn thê thảm hơn cả người, dĩ nhiên ta không giúp được gì cho người, người chẳng biết ta là ai, dĩ nhiên cũng sẽ không giúp.

Lục Tiểu Phụng không mở miệng ra, cũng không còn cười cợt gì ...

Chàng biết lão già nói thật tình, tình cảnh của chàng đã thê thảm, thậm chí còn thê thảm hơn cả lão già tưởng tượng.

Một mình chàng chạy trốn, chưa chắc đã trốn thoát được, dĩ nhiên không thể đem theo một gánh nặng bên mình.

Lão già này chắc chắn là một gánh nặng vô cùng.

Một hồi thật lâu nữa, Lục Tiểu Phụng cũng thở ra một hơi dài nói:

- Quả thật tôi cũng nên đi thôi.

Lão già gật gật đầu, lão nhắm mắt lại, chẳng thềm nhìn đến chàng nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông chỉ bắt quá là một con chó hoang, hiện tại tôi nhất định đã đi mất, chỉ tiếc là ...

Lão già bỗng ngắt lời chàng nói:

- Chỉ tiếc là ta không phải chó, là con người.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Chỉ tiếc là tôi cũng không phải là chó, tôi cũng là người.

Lão già nói:

- Thật tình quá tiếc.

Tuy lão có vẻ như đang nhắm mắt, thật ra lão đang lén nhìn Lục Tiểu Phụng.

Ánh mắt lão lại lộ vẻ gian hoạt như một con hồ ly. Lục Tiểu Phụng bật cười nói:

- Thật ra ông đã biết tôi nhất định sẽ không bỏ đi.

Lão già nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Bởi vì ông là người, tôi cũng là người, tôi không thể nào nhìn ông chết rục ở đây.

Cặp mắt của lão già bỗng mở trừng ra, trừng thật lớn, nhìn vào Lục Tiểu Phụng, lão nói:

- Người chịu đem ta đi theo ?

Lục Tiểu Phụng hỏi lại:

- Ông nghĩ sao ?

Lão già chớp mắt nói:

- Dĩ nhiên là người đem ta theo, bởi vì người là người, ta cũng thế.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lý do đó còn chưa đủ.

Lão già hỏi:

- Còn chưa đủ ? Còn lý do gì nữa ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hồn đản cũng là người.

Chàng bỗng nói ra câu đó, không ai hiểu gì cả, lão già cũng không, lão đành phải lắng nghe chàng nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi đem ông đi, chỉ vì tôi không những là người, tôi là một tên hồn đản, hồn đản bậc nhất.

Trời xanh.

Vạn vật trong trời đất đang không ngừng sinh trưởng giữa mùa xuân.

Lá rụng tàn tạ, bây giờ lại ra đầy, trong rừng cành lá rậm rạp, ngay cả ánh mặt trời cũng không chiếu vào tới.

Giữa cây cành và lá, là một khoảng xám đục mờ lung, chỉ có thể cho ta thấy được chút chút hình ảnh.

Nhìn được, nhưng không nhìn xa.

Lục Tiểu Phụng thả cho lão già nằm xuống trước rồi mình cũng nằm sổng sượt ra, hiện tại dù chàng biết Tây Môn Xuy Tuyết đã đến gần bên gang tấc, chàng cũng đi không nổi nữa.

Bọn họ đã đi một đoạn đường rất dài, nhưng mỗi khi chàng cúi đầu xuống, lập tức thấy ngay dấu chân của mình.

Chàng ráng hết sức mình, tận hết toàn lực chạy, nhưng rồi cũng trở về chỗ mình vừa chạy qua.

Đây không còn là chuyện châm chọc, mà đã thành một chuyện quá bi ai, một thứ bi ai chỉ có lúc người ta gần đến chỗ tuyệt vọng rồi mới cảm thấy.

Chàng đang thở dốc, lão già cũng đang thở dốc.

Một con mãng xà đang trườn từ trên cây xuống, mãng xà to lớn như vậy, sức lực dĩ nhiên cũng mạnh tương đương, đủ sức để quấn chết một sinh mạng.

Nhưng chàng không muốn bỏ đi, lão già cũng không động dậy được, mãng xà cũng chẳng động gì đến bọn họ, trườn qua bên người bọn họ rồi đi mất.

Lục Tiểu Phụng bật cười, ngay cả chính mình cũng không biết làm sao mình còn cười được.

Lão già nghiêng đầu qua, nhìn chàng, lão bỗng nói:

- Dĩ nhiên ta không thể gọi người là hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông có thể gọi tôi là đại hỗn đản.

Chàng vẫn còn cười.

Cười có rất nhiều thứ, có thứ còn bi ai hơn cả khóc, nụ cười của chàng thuộc loại đó.

Chỉ có cười, không có tiếng cười, bốn bề không có một tiếng động, thời gian đi qua đặc biệt chậm hơn bình thường.

Một hồi thật lâu, lão già bỗng nói:

- Đại hỗn đản.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Việc gì ?

Lão già hỏi:

- Tại sao người không hỏi ta là ai, tên là gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi không cần hỏi.

Lão già hỏi:

- Không cần ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Trước sau gì chúng ta cũng sẽ chết, ông thấy người chết hỏi tên người chết hỏi nào chưa ?

Lão già nhìn chàng, một hồi thật lâu, muốn nói, lại không nói, rồi lại nhìn cặp lông mày và bộ râu của chàng, rốt cuộc mở miệng:

- Ta bỗng sức nhớ ra một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ai ?

Lão già nói:

- Lục Tiểu Phụng, có bốn hàng lông mày.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Ông đã nghĩ ra từ lâu, thiên hạ duy nhất đặc biệt đại hỗn đản, chính là Lục Tiểu Phụng.

Lão già thở ra nói:

- Nhưng ta lại không ngờ Lục Tiểu Phụng cũng sẽ có ngày như thế này.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ông nghĩ Lục Tiểu Phụng sẽ phải ra làm sao ?

Lão già nói:

- Ta đã nghe lâu lắm rồi có người nói, Lục Tiểu Phụng là một gã công tử bảnh bao rất được các cô thiếu nữ yêu thích, không những vậy vũ công cũng cực kỳ cao cường. Vì vậy ta cứ nghĩ là, Lục Tiểu Phụng nhất định là một trang anh tuấn thần khí, nhưng người xem ra hiện giờ, giống như một con ...

Lão chưa nói hết lời, Lục Tiểu Phụng đã thế lão nói tiếp:

- Giống như một con chó hoang bị người ta rượt không còn đường để trốn.

Lão già bật cười nói:

- Xem ra người đã làm chuyện gì động trời lắm thì phải.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không có gì lắm.

Lão già hỏi:

- Có phải vì đàn bà không ?

Lục Tiểu Phụng cười khở.

Lão già nói:

- Ông chồng của mụ ta là ai ? Nghe nói người còn đỡ được cả nhất kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên của Bạch Vân thành chủ, thiên hạ còn ai bức người không còn đường đi ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ có một người.

Lão già nói:

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, hình như chỉ có một người.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông đang nghĩ đến ai ?

Lão già nói:

- Có phải là Tây Môn Xuy Tuyết không ?

Lục Tiểu Phụng lại cười khở, chỉ còn nước cười khở.

Lão già than thở:

- Người gây ra chuyện phiền phức thật không phải là nhỏ, ta thật nghĩ không ra tại sao người lại đi gây ra chuyện phiền phức đó làm gì.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Thật ra tôi cũng chẳng làm vì cả, chỉ bất quá nằm chung một trường với bà vợ của y, lại tấu xảo bị y bắt gặp.

Lão già kinh hãi nhìn chàng, một hồi thật lâu, mới lắc đầu nói:

- Thì ra cái gan của người thật không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng bỗng hỏi lại lão:

- Còn ông, ông làm chuyện gì động trời vậy ?

Lão già trầm ngâm, cũng một hồi thật lâu, mới thở dài nói:

- Ta gây ra chuyện phiền phức cũng không nhỏ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi nhìn được ra.

Lão già nói:

- Sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu một người mặc bộ y phục trên người trị giá ba trăm lượng bạc, tay cầm thanh kiếm báu trị giá ba ngàn lượng bạc, lại như một con chó hoang bị người ta rượt không có đường trốn, người đó gây chuyện phiền phức dĩ nhiên là không nhỏ.

Lão già cũng nhin không nổi cười khở nói:

- Ta gây ra chuyện còn không chỉ có một.

Lão già đưa hai ngón tay ra nói:

- Một là Diệp Cô Hồng, một là Phấn Yến Tử.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vũ Đường Tiểu Bạch Long Diệp Cô Hồng ?

Lão già gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Vạn Lý Đạp Hoa Phấn Yến Tử ?

Lão già lại gật đầu.

Lục Tiểu Phụng thở ra:

- Hai chuyện này ông gây ra quả thật không phải là nhỏ.

Diệp Cô Hồng là tục gia đệ tử của phái Vũ Đường, cũng là một tay kiệt tú trong đám môn hạ đệ tử phái Vũ Đường quật khởi gần đây, nghe nói còn là đường đệ xa của Bạch Vân Thành Chủ, Bạch Vân Thành Chủ còn thân tự chỉ điểm kiếm pháp cho y.

Vạn Lý Đạp Hoa Phấn Yến Tử trong giang hồ tiếng tăm càng lừng lẫy, khinh công ám khí trong nhóm hắc đạo ít có ai bì kịp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chỉ bất quá Diệp Cô Hồng là đệ tử danh môn, Phấn Yến Tử là đại đạo lục lâm, sao ông lại đụng tới hai người bọn họ cùng một lúc ?

Lão già nói:

- Người nghĩ không ra ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Lão già nói:

- Thật ra đạo lý cũng đơn giản thôi, Diệp Cô Hồng là ngoại cữu của ta, Phấn Yến Tử tấu xảo cũng thế, bà vợ của hai người lại tấu xảo đang làm khách trong nhà ta.

Diệp Cô Thành du hiệp trong giang hồ, Phấn Yến Tử đập hoa ngoài vạn lý, mấy bà vợ của họ dĩ nhiên là tịch mịch.

Lão già nói:

- Vì vậy ta không an ủi bọn họ một tí cũng không được, nào ngờ tấu xảo cũng bị họ bắt gặp.

Lục Tiểu Phụng kinh ngạc nhìn lão, một hồi lâu mới cười khổ nói:

- Xem ra không những lá gan của ông đã lớn, mà lục thân ông cũng chẳng thêm nhận.

Lão già cười cười nói:

- Không lẽ người không cho ta là vậy sao ?

Lục Tiểu Phụng lại càng kinh ngạc, hỏi:

- Không lẽ ông vốn là vậy sao ?

Lão già nói:

- Mười năm nay, trong giang hồ đã ít có ai biết được tên ta, không ngờ người lại biết được .

Hai mươi năm trước, trong giang hồ có ba tên độc hành đại đạo nổi tiếng nhất, một người tên là Lục Thân Bất Nhận Độc Cô Mỹ.

Nếu danh hiệu của một người độc xưng là Lục Thân Bất Nhận, người đó lòng dạ độc ác ra sao, không cần thấy cũng đã biết rồi.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Xem ra danh hiệu của ông không có chỗ nào sai trật.

Độc Cô Mỹ hững hờ nói:

- Ta lục thân bất nhận, còn người trọng sắc khinh hữu, người là một tên đại hỗn đản, ta cũng không sai bao nhiêu, hai chúng ta vốn chí đồng đạo hợp, vì vậy mới đi chung một con đường.

Lục Tiểu Phụng nói:

- May mà chúng ta còn có một điểm không giống.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Điểm gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hiện tại tôi còn đi được, ông chỉ còn nước nằm lăn ra chờ chết.

Độc Cô Mỹ phì cười.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nếu ông cho rằng hiện tại tôi còn không rần lòng lại được, ông lầm rồi. Nếu ông đã không nhận cả lục thân, tại sao tôi phải nhận ông ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Dĩ nhiên là người phải nhận.

Lục Tiểu Phụng đã đứng dậy, chàng đã nói đi là đi.

Độc Cô Mỹ nhìn chàng đứng lên, mới chầm chậm nói tiếp:

- Nhưng ta bảo đảm người đi rồi, nhất định sẽ hối hận.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi quay đầu lại hỏi:

- Tại sao ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Trên đời này không những có dã thú ăn thịt người, còn có người ăn thịt người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết, ông chính là người ăn thịt người.

Độc cô Mỹ nói:

- Người có biết trên đời này có thứ gì ăn thịt người không ?

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông nói là thứ gì ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Rừng già, có những khu rừng ăn người như không, những kẻ không biết đường, chỉ cần tiến vào những khu rừng đó, lập tức sẽ bị nuốt chửng, vĩnh viễn đừng tưởng sống sót ra khỏi đó.

Hiện tại tuy đã gần tới giữa trưa, bốn bề vẫn còn là một màu xám chết mịt mùng.

Cả một khu rừng cây cối rậm rì, đầm lầy rữa nát những lá mục hôi thối, thật tình không có đường để đi.

Trên đời này nếu có khu rừng nào biết ăn thịt người thật, nơi đây chính là một.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc quay người lại, nhìn dính vào mặt lão già, nói:

- Ông biết đường ? ông có chắc ra khỏi được nơi đây không ?

Độc Cô Mỹ cười cười, nhần nha nói:

- Không những ta đem người ra khỏi đây, ta còn làm cho Tây Môn Xuy Tuyết cả đời không còn tìm ra được người.

Lục Tiểu Phụng cười nhạt.

Độc Cô Mỹ nói:

- Ta có thể đem người đến một nơi, dù Tây Môn Xuy Tuyết có bản sự to lớn như trời, cũng tìm không ra được người.

Lục Tiểu Phụng nhìn lão dăm dăm, không động đậy, cũng không mở miệng, xa xa bỗng có người đang cười nhạt.

Tiếng cười nhạt lạnh lẽo như băng kia vốn đang ở ngoài mười trượng xa, bỗng lại đến ngay trước mặt.

Người mới đến không phải là Phấn Yến Tử kẻ nổi danh giang hồ về khinh công, người này là một kẻ mặt mày trắng bệch.

Gương mặt trắng bệch, bàn tay trắng bệch, thanh kiếm trắng bệch, toàn thân trắng như tuyết.

Truy đuổi cả hai mươi tiếng đồng hồ trong cái khu rừng đầm lầy tối om này, thần sắc của y vẫn lãnh đạm trấn định như băng tuyết, y phục trên người chỉ bắt quá bị vấy đôi chút bùn nhơ.

Người của y cũng như kiếm của y, máu tươi không vấy được vào, bùn nhơ không vấy được vào !

Chính lúc y vừa xuất hiện đó, toàn thân của Lục Tiểu Phụng bỗng cứng hẫc lại rồi thả tung ra.

Độc Cô Hồng thì bật cười lên, nụ cười đầy vẻ châm chọc, lão hỏi:

- Người tưởng y là Tây Môn Xuy Tuyết ?

Lục Tiểu Phụng không thể phủ nhận.

Gã thiếu niên quả thật rất giống Tây Môn Xuy Tuyết ở gương mặt trắng bệch, biểu tình tàn bạo kiêu ngạo, y phục trắng tinh, thậm chí ngay cả tư thế đang đứng cũng hoàn toàn giống hệt Tây Môn Xuy Tuyết.

Tuy y trẻ hơn Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều, nét mặt non nớt mềm mại hơn Tây Môn Xuy Tuyết rất nhiều, nhưng cả người y xem ra là một cái bóng của Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Hồng nói:

- Y họ Diệp, tên là Diệp Cô Hồng, ngay cả tổ tiên tám đời của y cũng dính không được chút quan hệ gì tới Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng y lại cứ giống hệt như con của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng cũng không nhịn được bật cười:

- Đúng là giống thật.

Độc cô Mỹ nói:

- Người có biết tại sao y biến ra thành như vậy không ?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Độc Cô Mỹ cười nhạt nói:

- Bởi vì trong bụng y đang hận không thể làm được con của Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng y chỉ bất quá muốn làm Tây Môn Xuy Tuyết thứ hai.

Độc Cô Mỹ cười nhạt nói:

- Chỉ tiếc là chỗ hay của Tây Môn Xuy Tuyết, ngay cả một điểm nhỏ y còn chưa học tới, chứng tỏ y đã học hết sạch.

Cái tính cách cao ngạo như hòn núi băng tuyết xa vời kia, sinh mệnh lóe lên sáng rực như ngôi sao xẹt trong đêm đông giá, nhất kiếm vô song thiên hạ ...

Trong giang hồ những gã thiếu niên, còn ai không coi Tây Môn Xuy Tuyết như thần tượng ?

Lục Tiểu Phụng đưa ánh mắt nhìn về phương trời xa xa một hồi, bỗng thở ra nói:

- Tây Môn Xuy Tuyết ít ra có một chỗ người khác học không được.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Thanh kiếm của y ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không phải thanh kiếm của y, cái tịch mịch của y.

Tịch mịch.

Tịch mịch như ngọn núi xa xôi băng tuyết lạnh lẽo, tịch mịch như ngôi sao cô độc xẹt qua bầu trời mùa đông.

Chỉ khi một người nào chân chính thể hội được cái thứ tịch mịch đó, không những vậy còn cam tâm chịu đựng nó, người đó mới đạt đến cái cảnh giới mà Tây Môn Xuy Tuyết đã đạt đến.

Diệp Cô Hồng này giờ vẫn lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Tiểu Phụng, đến lúc này mới mở miệng ra. Y bỗng cười nhạt nói:

- Người là thứ gì ? Cũng xứng đáng đàm luận về y trước mặt ta ?

Lục Tiểu Phụng chỉ có nước cười khổ.

Chàng biết Độc Cô Mỹ nhất định sẽ giành trả lời giùm chàng, quả thật chàng không đoán lầm.

Độc Cô Mỹ đã cười nói:

- Y cũng chẳng phải là thứ gì, chỉ bất quá là một người thể thôi, nhưng trên đời này nếu còn có người đủ tư cách để đàm luận về Tây Môn Xuy Tuyết, người đó chính là y.

Diệp Cô Hồng nhin không nổi hỏi lão:

- Tại sao ?

Độc Cô Mỹ nhần nha nói:

- Bởi vì y có bốn hàng lông mày, cũng vì trên đời này chỉ có một mình y đã ngủ chung với bà vợ Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Hồng thay đổi nét mặt hỏi:

- Lục Tiểu Phụng, người là Lục Tiểu Phụng ?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước thừa nhận.

Bàn tay của Diệp Cô Hồng vì nắm cán kiếm chặt quá đã nổi gân xanh lên, y lạnh lùng nói:

- Ta phải thay mặt Tây Môn Xuy Tuyết giết người trước . . .

Trên cây bông có người ngắt lời của y:

- Chỉ tiếc là lần này người chúng ta muốn giết không phải là y.

Trong khu rừng rậm rạp, có tiếng loạt xoạt, một bóng người bay xuống như một con chim én.

Con chim én màu phấn hồng.

Một gương mặt trắng hồng như thiếu nữ, một bộ y phục màu hồng cắt xén rất hợp thân, một dây thắt lưng màu hồng, giắt xéo bên lưng một cái túi màu hồng.

Thậm chí ngay cả ánh mắt của y cũng có vẻ đỏ ngầu như lúc đại đa số đàn ông đang nhìn các cô thiếu nữ lộ cặp đùi ra vậy.

Cái muốn chết người là, lúc y nhìn Lục Tiểu Phụng, ánh mắt cũng vẫn có cái biểu tình đó.

Lục Tiểu Phụng bỗng thấy muốn mửa.

Nhưng Phấn Yến Tử chẳng thèm để ý đến dáng điệu của chàng, y vẫn mỉm cười, dịu dàng nói:

- Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng, quả không làm cho ta thất vọng.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Sao ?

Phấn Yến Tử nói:

- Dáng dấp của người xem ra có vẻ không được đúng điệu lắm, nhưng chỉ cần cho người một bình nước nóng, một tí xà phòng, cho người tắm một phen, nhất định người sẽ trở thành một gã đàn ông đẹp trai ngay.

Y mê tí mắt lại, nhìn lên nhìn xuống vào Lục Tiểu Phụng một hồi:

- Hiện tại ta có thể tưởng tượng ra được.

Lục Tiểu Phụng bỗng không còn muốn nữa, bởi vì hiện tại chàng đang rất muốn làm một chuyện, một quyền đấm méo cái mũi của gã này.

May mà bấy giờ Phấn Yến Tử đã quay lại nhìn Diệp Cô Hồng nói:

- Người này của ta, ta không cho người đụng vào y.

Gương mặt của Diệp Cô Hồng cũng lộ ra vẻ muốn nôn mửa, y lạnh lùng nói:

- Đàn bà đàn ông gì người cũng muốn đụng vào ?

Phấn Yến Tử cười cười nói:

- Có lúc ngay cả người ta cũng muốn.

Gương mặt trắng bệch của Diệp Cô Hồng đã muốn xanh lè.

Phấn Yến Tử nói:

- Ta biết người rất gớm ghiếc ta, nhưng lại không làm sao thiếu được ta, bởi vì lần này nếu không có ta, không những người tìm không ra lão hồ ly này, mà còn dừng hồng sống sót ra khỏi nơi đây.

Y mỉm cười nói tiếp:

- Cỡ hạng danh môn chính phái thiếu niên anh hùng như người, ngoài kia thì điều vũ dương oai, vào tới khu rừng ăn thịt người này, rất có thể ngay cả hai tiếng đồng hồ còn không sống qua nổi.

Diệp Cô Hồng không hề phủ nhận.

Phấn Yến Tử thở nhẹ một hơi nói:

- Vì vậy nếu hiện tại ta giao lão hồ ly cho người, người nên cảm thấy mãn ý lắm rồi.

Bàn tay của Diệp Cô Hồng lại nắm chặt vào cán kiếm, y nói:

- Người nhất định phải để ta xuất thủ, người biết ta đã có lời thề độc, nhất định phải chính tay giết lão.

Phấn Yến Tử hỏi:

- Lục Tiểu Phụng thì sao ?

Diệp Cô Hồng cắn chặt hàm răng:

- Lục Tiểu Phụng là của người, chỉ cần lão ta ...

Độc Cô Mỹ bồng cười lớn nói:

- Các người đều lầm cả, Lục Tiểu Phụng chẳng phải của y, cũng chẳng phải của người.

Phấn Yến Tử hỏi:

- Của ai ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Của ta.

Phấn Yến Tử cũng cười lớn nói:

- Dù y có cái tật của ta, y cũng chẳng thèm nhìn đến người.

Độc Cô Mỹ nói:

- Nhưng nếu y muốn sống sót, y sẽ không để cho ta chết dưới tay các người.

Phấn Yến Tử quay người lại đối diện với Lục Tiểu Phụng, nhỏ nhẹ nói:

- Chỉ cần người không xen vào chuyện chúng ta, ta cũng sẽ để cho người sống sót như vậy.

Lục Tiểu Phụng không có phản ứng gì.

Phấn Yến Tử lại thở ra nói:

- Diệt đại thiếu gia, hiện tại người có thể xuất thủ được rồi đó !

Diệp Cô Hồng nói:

- Tốt.

Lời nói còn chưa thốt ra xong, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.

Tốc độ rút kiếm của y không chừng không nhanh bằng Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng nhất định không chậm hơn người khác.

Lối xuất thủ của y nhẹ nhàng mà hiểm độc chua cay, trừ tâm pháp đích truyền của Vũ Đương ra, ít ra còn dung hợp sở trường của hai thứ kiếm pháp khác.

Nhát kiếm ấy ắt hẳn là tinh hoa trong kiếm pháp của y.

Đấy cũng là nhát kiếm trí mệnh, một kiếm phải trúng, không còn đường thoát thân.

Độc Cô Mỹ mở miệng ra, tính hô hoán, nhưng ngay cả một tiếng cũng thốt không ra lời.

Lục Tiểu Phụng quả thật không đưa tay ra ngăn trở.

Phấn Yến Tử còn đang cười, nụ cười bỗng đông lại.

Một mũi kiếm từ sau lưng y ló ra phía trước chỗ trái tim, máu tươi phun ra, rơi rớt ngay trước mặt y.

Đây là máu của y sao ?

Y không tin !

Chỉ tiếc là hiện tại y không thể không tin.

Y thò tay ra, muốn chụp vào bọc để ám khí, nhưng người của y đã ngã gục xuống.

Mũi kiếm còn đang nhiều máu tươi.

Diệp Cô Hồng nhìn chăm chăm vào giọt máu trên đầu mũi kiếm, nhẹ nhàng thổi đi giọt cuối cùng.

Đấy vốn là tập quán độc đáo của Tây Môn Xuy Tuyết, y đã học mỗi động tác đến nơi đến chốn.

Chỉ tiếc y vẫn không phải là Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định không phải.

Mỗi khi giết người xong, Tây Môn Xuy Tuyết lại lập tức cảm thấy một nỗi tịch mịch không sao nói được, mệt mỏi không sao nói được.

Y thổi đi giọt máu cuối cùng trên mũi kiếm, chỉ bất quá như một người đang đi về nhà phủ một miếng tuyết rơi trên người.

Y thổi đây là tuyết, không phải là máu.

Nhưng hiện tại ánh mắt của Diệp Cô Hồng lại đượm đầy vẻ hứng phấn và kích thích, như một chinh nhân đang chuẩn bị xông pha vào sương tuyết.

Y thổi đây là máu, không phải là tuyết.

Giọt máu cuối cùng tấu xảo rớt xuống gương mặt của Phấn Yến Tử, da thịt trên mặt của y phẳng phất còn đang co thắt, nhưng cặp mắt đã lồi ra như mắt cá chết, không còn thấy được nét trắng hồng trên gương mặt.

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy người này thật đáng thương.

Chàng vốn rất thương tình cho những kẻ đến chết vẫn không biết làm sao mình chết, chàng biết những người đó nhất định chết không nhắm mắt.

Máu đã khô lại, kiếm đã tra vào vỏ.

Diệp Cô Thành bỗng quay mặt lại trừng mắt nhìn Độc Cô Mỹ.

Độc Cô Mỹ cũng đang trừng mắt nhìn y, ánh mắt đầy vẻ hoài nghi và kinh ngạc.

Diệp Cô Hồng lạnh lùng nói:

- Chắc người nghĩ không ra tại sao ta lại giết hắn ?

Độc Cô Mỹ quả thật nghĩ không ra, không ai có thể nghĩ ra được.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Người không giết ta ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Không.

Độc Cô Mỹ lại càng kinh ngạc, lão ta hỏi:

- Nhưng người vốn ...

Diệp Cô Hồng ngắt lời lão:

- Ta quả thật vốn đã quyết tâm để người chết dưới lưỡi kiếm của ta.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Hiện tại sao người thay đổi chủ ý ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Bởi vì hiện tại ta biết người không phải là kẻ còn sống.

Câu nói này lại càng kỳ lạ, càng làm cho người ta khó hiểu, Độc Cô Mỹ ngược lại hình như đã hiểu, lão thở ra một hơi dài:

- Không lẽ người cũng là người trong sơn trang ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Người không ngờ được ?

Độc Cô Mỹ thừa nhận:

- Ta nằm mộng cũng không nghĩ ra.

Ánh mắt của Diệp Cô Hồng bỗng lộ ra một nụ cười châm chọc, một hồi thật lâu, y mới chậm chậm nói:

- Dĩ nhiên là người không ngờ được, có những người làm những chuyện chính y còn không ngờ được.

Độc Cô Mỹ cũng đang than thở, lão nói:

- Người trong sơn trang, hình như không ai ngờ tới được.

Diệp Cô Hồng nói:

- Chính vì như vậy, mà nó mới còn tồn tại được.

Độc Cô Mỹ chậm chậm gật đầu, bỗng đổi qua chuyện khác, lão hỏi:

- Người đã thấy Lục Tiểu Phụng xuất thủ lần nào chưa ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Chưa.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Người có biết võ công của y cao thấp thế nào không ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Không biết.

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Người biết gì về người này ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta biết y đã từng đỡ được nhát kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên của Bạch Vân thành chủ.

Độc Cô Mỹ nói:

- Nhưng hiện tại y đã bị thương dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta nhìn ra.

Độc Cô Mỹ nói:

- Hiện tại ta hỏi thêm người một câu, người nhất định phải suy nghĩ cho kỹ, rồi mới trả lời.

Biểu tình trên gương mặt của lão rất nghiêm trang, lão nói dần từng tiếng một:

- Hiện tại người có chắc sẽ giết được y không ?

Diệp Cô Hồng trầm ngâm một hồi. ánh mắt của y lại lộ ra một nụ cười châm chọc, trán y gân xanh nổi lên, một hồi thật lâu nữa, y mới chầm chậm nói:

- Ta không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Mỹ nhìn y, cũng một hồi thật lâu, rồi mới quay mặt lại nhìn Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt của Lục Tiểu Phụng không có lấy một tí biểu tình, bọn họ nói chuyện với nhau, chàng làm như không nghe thấy gì.

Độc Cô Mỹ bỗng cười lên một tiếng nói:

- Lúc này người không xuất thủ cứu ta.

Lục Tiểu Phụng trầm mặc.

Độc Cô Mỹ nói:

- Chúng ta vốn không hề quen biết, chưa hề gặp nhau, bây giờ cũng vẫn là vậy.

Lục Tiểu Phụng rót cuộc mở miệng ra nói:

- Nhưng lúc này bọn ta còn đang đi chung một đường.

Độc Cô Mỹ hững hờ nói:

- Chuyện đời như mây trôi, tùy thời tùy lúc đều có thể thay đổi, huống gì là ta và người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Có lý.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông tính đi đâu ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Dĩ nhiên là ta có đường để đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đường nào ? Đường đến sơn trang ?

Độc Cô Mỹ sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Người đã nghe vậy, sao còn hỏi nữa ?

Nhưng Lục Tiểu Phụng cứ muốn hỏi:

- Ông muốn đi lại sơn trang nào vậy ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Tới một sơn trang người tới không được.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tại sao tới không được ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Bởi vì người không phải là người chết.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Sơn trang đó chỉ có người chết mới lại được ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông đã chết rồi ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Đúng vậy.

Lục Tiểu Phụng cười nói:

- Các ông đi đi.

Chàng mỉm cười vẫy tay:

- Tôi không muốn đến sơn trang của người chết, cũng không muốn làm người chết, chỉ cần còn sống được, sống thêm nửa tiếng đồng hồ cũng là sống.

Chàng bỏ đi xem ra rất thung dung, bỏ đi vào trong đám cây màu xám tro đó.

Đợi đến lúc bóng của chàng đã biến đi rồi, Độc Cô Mỹ mới làm như bỗng giật mình lên, lớn tiếng nói:

- Người để cho y đi thật sao ?

Diệp Cô Hồng lạnh lùng nói:

- Y đã đi rồi.

Độc Cô Mỹ nói:

- Người không sợ y tiết lộ bí mật sao ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Y không biết bí mật gì nhiều, huống gì, trong hoàn cảnh này, y rất có thể không sống được quá nửa tiếng đồng hồ.

Độc Cô Mỹ nói:

- Ít ra hiện tại y còn chưa chết, còn có thể lén theo chân chúng ta.

Diệp Cô Hồng hỏi:

- Chúng ta sẽ đi đâu ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Dĩ nhiên là tới sơn trang.

Diệp Cô Hồng nói:

- Người lầm rồi, không phải là chúng ta muốn tới sơn trang, là người muốn tới, người tới đi !

Độc Cô Mỹ hỏi:

- Người không đi ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Tại sao ta muốn đi ?

Độc Cô Mỹ biến hẳn sắc mặt.

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta biết người có hiệp ước với sơn trang, dĩ nhiên không giết người được, nhưng ta không nói là phải đem người theo.

Diệp Cô Hồng nói:

- Đây là chuyện của người, có liên hệ gì đến ta ?

Y bỗng rút kiếm ra, tước một miếng vỏ cây, đặt xuống mặt đất chỗ có vẻ khô ráo một tí, rồi xếp bằng ngồi xuống.

Độc Cô Mỹ hần học nhìn y chăm chăm, rốt cuộc nhịn không nổi nói:

- Tại sao người còn chưa đi ?

Diệp Cô Hồng nhẩn nha nói:

- Tại sao ta phải đi ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Người đang tính chờ xem ta chết trước ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Người có thể chết từ từ, ta không vội vã gì.

Xem ra không những y rất nhàn nhã, mà còn rất thoải mái, bởi vì trên người y còn đem theo một miếng thịt bò đựng trong bọc giấy dầu, thậm chí còn có bình rượu.

Đối với một người đã hai mươi sáu tiếng đồng hồ vật vã đói khát mà nói, cái mùi rượu thịt, không còn là dụ hoặc mà đã thành ra ngược đãi.

Bởi vì lão chỉ nhìn được thôi, mỗi lúc mùi rượu thịt bốc lại là mỗi lần như có cây kim kích thích da thịt của lão run bần bật lên.

Diệp Cô Hồng hớp một miếng rượu, thở ra một cách thỏa mãn, bỗng nói:

- Ta biết hiện giờ trong lòng người đang hối hận, lúc này không nên để Lục Tiểu Phụng bỏ đi, nhưng có chuyện người không thể nào biết được.

Độc Cô Mỹ đang tính nói chuyện để làm tan đi sức chú ý của mình, lão lập tức hỏi:

- Chuyện gì ?

Diệp Cô Hồng nói:

- Ta không giết Lục Tiểu Phụng, không phải vì ta không chắc giết được y, chỉ bất quá ta tình nguyện để y chết dưới tay Tây Môn Xuy Tuyết.

Độc Cô Mỹ nói:

- Sao ?

Diệp Cô Hồng ngạo mạn nói:

- Hiện tại nếu y còn dám lại đây, ta sẽ rút kiếm ra khỏi vỏ, cho máu y đổ ra trong vòng năm bước.

Độc Cô Mỹ nói:

- Ý của người có phải là, thiên hạ không còn ai cứu được ta, cũng không còn ai cứu được Lục Tiểu Phụng.

Diệp Cô Hồng nói:

- Nhất định không.

Ba chữ ấy vừa nói ra bỗng có một bàn tay từ sau gốc cây thò ra, chụp lấy bình rượu của y.

Phản ứng của y không chậm tí nào.

Bàn tay ấy vừa thụt lại, người của y đã ra tới sau gốc cây.

Sau gốc cây không có người.

Đợi đến khi y quay người lại, bình rượu đã ở trong tay Độc Cô Mỹ, lão đang đổ miếng rượu cuối cùng vào trong miệng của mình.

Miếng thịt trong bao giấy dầu lúc này còn đang ở trên mặt đất, bây giờ chẳng còn thấy đâu.

Diệp Cô Hồng không động dậy nữa, thậm chí ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, khu rừng xám xịt, yên lặng như trong mộ phần.

Ngay cả gió cũng không có, trên cây bỗng có thứ gì đang rơi xuống.

Diệp Cô Hồng rút kiếm, kiếm xuyên thủng.

Dính trên mũi kiếm của y, là bao giấy dầu lúc này dùng để bao thịt.

Độc Cô Mỹ bật cười, cười lớn, cười muốn rớt cả nước mắt ra.

Diệp Cô Hồng hình như không nghe tiếng cười, gương mặt y đã xanh lè ra, y từ từ lấy miếng giấy trên mũi kiếm xuống.

Độc Cô Mỹ cười nói:

- Trên giấy không có máu, người thổi gì bây giờ ?

Diệp Cô Hồng vẫn còn không nghe thấy gì, ánh kiếm lóe lên, kiếm đã được tra vào vỏ.

Y lại ngồi xuống trên lớp vỏ cây để trên mặt đất, hít vào thở ra hai lần thật sâu, từ trong ống tay áo lấy ra một cuộn giấy, dùng một cây kim cắm lên thân cây phía sau lưng, lạnh lùng nói:

- Đây là bản đồ ra vào khu rừng này, ai có bản sự, cứ việc lại lấy.

Sau đó y vẫn xoay lưng lại thân cây, ngồi yên đó không cử động, thậm chí ngay cả cặp mắt cũng nhắm lại, như một lão tăng đang nhập định.

Tiếng cười của Độc Cô Mỹ cũng đã ngừng lại, lão trừng cặp mắt ra nhìn vào thân cây có miếng giấy đang dính trên đó.

Lão biết đó chính là con mồi Diệp Cô Hồng dùng để câu cá.

Vũ Dương vốn là nội gia chính tông, Diệp Cô Hồng bốn tuổi đã vào Vũ Dương, nội công nhất định đã vào hạng đẳng đường nhập thất.

Hiện tại y ngồi bình tức hướng vào trong, tâm thần hợp nhất, tuy mắt đang nhắm, nhưng khuôn viên năm chục trượng, một cây kim một chiếc lá rơi, đều không thoát khỏi tai mắt của y.

Con môi của y đã an bày đâu ra đó, còn cá đâu ?

Cá có bị mắc câu không ?

Hô hấp của Độc Cô Mỹ bỗng nhiên cũng ngưng lại, lão đã thấy một bàn tay rón rén từ sau gốc cây thò ra.

Bàn tay đó động tác nhẹ nhàng mà lạnh lẽo, bàn tay vừa thò ra, lập tức đã chụp lấy tấm bản đồ trên cây.

Chính ngay lúc đó, ánh kiếm lóe lên, như chớp giật, bỗng nghe soạt một tiếng, mũi kiếm nhập vào thân cây, cắm dính bàn tay vào trên thân cây.

Độc Cô Mỹ biến sắc, Diệp Cô Hồng cũng biến sắc.

Y không thấy có máu.

Bàn tay không phải là tờ giấy, tại sao lại không có máu ?

Độc Cô Mỹ thở phào ra một hơi dài, lão đã thấy ra, bàn tay đó không bị mũi kiếm đâm dính, mà là mũi kiếm đã bị bàn tay đó kẹp dính.

Dùng hai ngón tay kẹp dính.

Diệp Cô Hồng mặt mũi đang xanh lè bỗng đỏ hồng lên, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt xuống, y đã dùng hết sức lực của mình để rút lại thanh kiếm.

Thanh kiếm ấy hình như đã bị hòn Thái Sơn đè cứng, ngay cả động đậy cũng không động đậy nổi.

Đây là ngón tay của ai ? Ngón tay của ai lại có thứ ma lực kỳ diệu như vậy ?

Lục Tiểu Phụng !

Dĩ nhiên chỉ có Lục Tiểu Phụng.

Nụ cười lại hiện ra trên mặt Độc Cô Mỹ, lão mỉm cười nói:

- Hiện tại kiếm của người đã ra khỏi vỏ, hình như không thấy có đổ máu trong vòng năm bước gì cả.

Diệp Cô Hồng cắn chặt răng, y bỗng buông thanh kiếm trong tay ra, xông tới sau thân cây.

Lục Tiểu Phụng quả thật đang đứng sau thân cây cười hì hì nhìn y, trong tay đang cầm thanh kiếm ... dùng hai ngón tay kẹp vào mũi kiếm.

Diệp Cô Hồng cười nhạt nói:

- Ta không cần dùng kiếm cũng giết được ngươi.

Lục Tiểu Phụng mỉm cười nói:

- Nhưng đây là kiếm của ngươi mà, ta trả lại cho ngươi đây.

Diệp Cô Hồng đã xuất thủ rồi, y sử dụng Kim Ty Miên Chưởng của phái Vũ Dương, còn kèm theo công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhật, bảy mươi hai đường Tiểu Cầm Nả Thủ, năm ngón tay như câu, lực thấu vào đầu ngón tay.

Nào ngờ Lục Tiểu Phụng vẫn cứ đưa thanh kiếm giao lại cho y, dùng ngón tay kẹp mũi kiếm đẩy vào bàn tay y.

Y không tự chủ được thò tay cầm lấy, gương mặt bỗng biến sắc, máu tươi ứa ra từ kẽ ngón tay.

Lục Tiểu Phụng rõ ràng vừa đưa cán kiếm lại, y nắm lấy lại là lưỡi kiếm.

Thậm chí y còn không thấy Lục Tiểu Phụng đã dùng động tác gì.

Lục Tiểu Phụng còn đang cười, chàng nói:

- Đây là kiếm của ngươi, chẳng ai tranh giành gì, ngươi cần gì phải dùng sức ?

Gương mặt của Diệp Cô Hồng không còn có tí máu, y bỗng hỏi:

- Tây Môn Xuy Tuyết đánh ra mấy chiêu mới đâm ngươi bị thương ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Một chiêu.

Diệp Cô Hồng hỏi:

- Ngươi không đỡ nổi lấy một chiêu ?

Lục Tiểu Phụng cười khở.

Diệp Cô Hồng hỏi:

- Lúc đó có phải ngươi đang say túy lúy không ?

Lục Tiểu Phụng lắc đầu.

Diệp Cô Hồng lại hỏi:

- Thân thủ của ngươi như vậy, còn không đỡ được cả một nhát kiếm của y ?

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Ta biết ngươi đã từng thấy y xuất thủ rồi, nhưng ngươi đứng một bên nhìn, vĩnh viễn không cách nào hiểu được y xuất thủ nhanh đến đâu.

Diệp Cô Hồng cúi đầu nhìn vào bàn tay của mình.

Bàn tay còn đang chảy máu, còn chưa buông lưỡi kiếm ra, mũi kiếm còn đang nhiều giọt, một giọt máu, hai giọt máu ...

Đây là máu của y.

Giọt cuối cùng rơi xuống, y bỗng thở dài một tiếng, đâm mũi kiếm vào giữa ngực mình .

Tiếng thở dài ngưng bật, cặp mắt đã lồi ra.

Lục Tiểu Phụng thay đổi nét mặt nói:

- Ta không hề muốn giết người, sao người phải khổ như vậy ?

Gương mặt của Diệp Cô Hồng rướm đầy mồ hôi, hơi thở của y cũng dần dần gấp rút, y gắng gượng nói:

- Ta học kiếm đã hai mươi năm, tự tin là đã vô địch thiên hạ, ta đã ước hẹn Tây Môn Xuy Tuyết hẳn hoi, trưa tết Đoan Dương sẽ quyết chiến ở đỉnh Tử Cấm Thành.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Trưa tết Đoan Dương năm này ?

Diệp Cô Hồng gật gật đầu nói:

- Tuy ta không chắc phần thắng trong tay, ta còn tự tin có thể đánh với y một trận, nhưng hôm nay gặp người, ta mới biết, mình có học thêm hai chục năm nữa, cũng nhất định không phải là địch thủ của y ...

Nói đến đó, y bắt đầu ho lên sù sụ, nhưng ý của y muốn nói gì, Lục Tiểu Phụng đã hiểu.

Đến lúc đó nếu y không đi, dĩ nhiên y không còn mặt mũi nào gặp lại bằng hữu trong giang hồ, còn nếu đi, cũng chỉ rước lấy nhục nhã.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra, kiếm pháp của mình và của Tây Môn Xuy Tuyết cách xa nhau quá.

Lục Tiểu Phụng không đỡ nổi một chiêu kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết, nhưng y thì ngay cả Lục Tiểu Phụng xuất thủ ra sao còn không thấy rõ, cái khoảng cách đó, hiển nhiên là một sự nhục nhã đầy thống khổ.

Đối với y, cái nhục ấy còn lớn hơn cả cái nhục bị bà vợ cấm sùng nhiều lần.

Ánh mắt của Lục Tiểu Phụng lộ vẻ thương tiếc, chàng hỏi:

- Người chỉ vì vậy mà chết sao ?

Diệp Cô Hồng gật gật đầu.

Lục Tiểu Phụng thở nhẹ ra một hơi, chàng bỗng bước tới, đưa miệng lại gần tai y thì thầm mấy câu.

Gương mặt của Diệp Cô Hồng bỗng nhăn nhó lại, ánh mắt lộ ra một nét biểu tình không ai hiểu nổi, y nhìn chăm chăm vào Lục Tiểu Phụng.

Sau đó y ngã xuống.

Kỳ quái là, y ngã xuống rồi, khóe miệng còn lộ ra một nụ cười.

Mũi kiếm không còn có máu.

Giọt cuối cùng đã bị gió thổi khô đi.

Người tuy đã mất, kiếm vẫn còn đó, ánh kiếm vẫn xanh rờn như mặt nước mùa thu.

Bất kể máu trên lưỡi kiếm, bị người thổi khô đi cũng tốt, bị gió thổi khô đi cũng tốt, đối với thanh kiếm ấy, hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Kiếm vô tình, người hữu tình.

Vì vậy, người mất, kiếm vẫn còn đó.

Lục Tiểu Phụng nhìn chăm chăm vào thanh kiếm vô tình, chàng nhịn không nổi thở dài một tiếng.

Trên đời này tại sao lại có nhiều người đa tình như vậy, đem cả sinh mạng của mình hiến dâng cho một thanh kiếm vô tình ?

Đấy phải chăng là vì bản thân của kiếm có một thứ mỵ lực gì đó làm người ta không có cách nào kháng cự được ?

Nhìn thanh kiếm xanh rờn như mặt nước mùa thu kia, Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy mình đang lạc lõng nơi đâu ...

- o O o -